

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2305/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Томислав Шуњка, адвокат из ..., против тужених ББ са седиштем у ..., чији је пуномоћник Александар Андрић, адвокат из ... и ВВ са седиштем у ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3267/18 од 17.12.2018. године, у седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3267/18 од 17.12.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3267/18 од 17.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2222/2017 од 31.08.2018. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужилци за период од 01.10.2014. године до 10.08.2015. године солидарно исплате накнаду на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у износу од 71.112,21 динар, са законском затезном каматом, као и да солидарно обрачунају и уплате доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду. Обавезана је тужена ВВ са седиштем у ..., да тужилци за период од 10.08.2015. године до 26.12.2016. године исплати трошкове за исхрану у току рада и трошкове за регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 105.145,33 динара, са затезном каматом, као и да за наведене досуђене износе који представљају висину неисплаћеног дела зараде обрачуна и уплати надлежном фонду доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, све како је изреком наведено. Обавезани су тужени да тужилци солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 113.708,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужилце за исплату затезне камате на досуђену накнаду трошкова поступка од пресуђења до извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3267/18 од 17.12.2018. године, делимично преиначио решење о трошковим а парничног поступка, садржано у првостепеном пресуди, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка преко износа од 99.308,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате. У осталом делу првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев тужене ВВ са седиштем у ..., за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијама тужених указује, а тичу се, у суштини, права запослених на исплату топлог оброка и регреса и одговорности послодавца претходника и следбеника када је дошло до промене послодавца, услед статусних промена. Наиме, схватање Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијама тужених указује изражено је у више одлука Врховног касационог суда.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не искаже у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженима.

Солидарна одговорност тужених за права и обавезе запослених које су предмет тужбеног захтева, за период пре извршених статусних промена, произилази из чињенице да са тужилом није закључен нови уговор о раду, већ је закључен анекс уговора о раду, према коме тужилца као запослена наставља радни однос са послодавцем следбеником, који преузима не само права, већ и обавезе послодавца претходника, које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Будући да је тужилца, како је нижестепеним пресудама утврђено, била

запослена код првотуженог до 31.08.2015. године, то су тужени у том периоду солидарно одговорни за права и обавезе запослених, а након тог периода, односно почев од 01.09.2015. године за права и обавезе запослених одговара друготужени у овој парници, као нови послодавац са којим је тужила закључила анекс уговора о раду 01.09.2015. године.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизије тужених нису дозвољене.

Тужбом поднетом 14.11.2017. године, тужила је тражила исплату трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у износу од 164.170,26 динара. Поднеском од 26.06.2018. године тужила је преиначила тужбу и затражила предметну накнаду у износу од 176.257,54 динара, колико износи и вредност предмета спора коју је у уводу пресуде означио првостепени суд.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизије тужених нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП.

У конкретној ситуацији, изјављена ревизија није дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда у погледу трошкова спора. Наиме, када се преиначење односи, између осталог, на трошкове спора, у таквој ситуацији се не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**